

Pleione maculáta (Lindl.) Lindl.

foto: Chr. Branger

Naam

De naam Pleione is in de eerste helft van de 19de eeuw aan dit geslacht gegeven door David Don, een Engels botanicus. Vóór die tijd werden ze tot de Coelogynes gerekend. Het woord Pleione komt uit het Grieks en betekent talrijk. Dit slaat op het grote aantal knolletjes, dat ze kunnen krijgen. Lindley heeft deze soort maculata genoemd, omdat de lip mooi rood gevlekt is.

Verspreidingsgebied

De Pleiones zijn plantjes, die voorkomen in het Himalayagebied van India en vandaar over Birma tot Zuid-China en Formosa. *P. maculata* groeit in de heuvels van Noord-India op 1200-1600 m hoogte (Assam, Sikkim, Bhutan). Deze gebieden zijn niet zo erg koel.

Beschrijving

P. maculata is een soort met groene knolletjes, waarop bruine vlekken zitten. Ze hebben de vorm van Franse cognacflessen, zijn wat deukerig en ca. 2,5 cm groot. De bladeren zijn ongeveer 20 cm lang en gelijken op die van de andere soorten. Deze bladeren worden vrij spoedig bruin en vallen dan af. De bloemen, die van september tot december kunnen worden ontwikkeld, zijn meer dan 5 cm groot en wat variabel van vorm en kleur. De sepalen en petalen zijn wit en de lip is wit met in de lengterichting een gele vlek, waarop enkele kammen staan. Verder is hij mooi rood gevlekt.

Cultuur

Pleiones worden het best gekweekt in ondiepe schalen of potten, b.v. Azaleapotten, want Pleiones wortelen niet diep. Het mengsel moet goed doorlatend zijn. Ze worden ieder jaar verpot als de nieuwe uitlopers en worteltjes komen. Veenmos, varenwortel, geknipt beukenblad en wat bims Kies of gebakken kleikorrels wordt als potmengsel gebruikt. We leggen dan wat vers veenmos tussen de knolletjes. De Engelsen gebruiken (gebruikten) fibrous loam en gritty white sand. Dit is een soort steengruisachtig zand met oude wortels van graszoden. Deze Pleione kan het best gekweekt worden in de gematigde kas. De resultaten in de koele kas zijn veel minder.
december 1979

